

РЕШЕНИЕ

№ 616

гр. София, 04.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 21.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10405** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.268 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма]–гр.С. срещу Решение № ПИ-333/21.08.2019 година на И. Д. Директор ТД на НАП- С..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на атакуваното решение.Твърди се,че решението,както и разпореждането са издадени при допуснати нарушения на материалния закон, като не е обсъдено възражението за изтекла погасителна давност по ДОПК. Иска се отмяна на решението и на разпореждането за отказ за прекратяване на изпълнителното производство .

В съдебно заседание,жалбоподателят- [фирма] [населено място],редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК се явява лично и поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това жалбата и се поддържа от адвокат Х., редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата-И.Д Директор на ТД на НАП [населено място],редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК,се представлява от юрисконсулт Б.,редовно упълномощена,която оспорва жалбата като неоснователна и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано до минималния размер по реда на чл.78,ал.5 ГПК.Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени

бележки.

Представителят на СГП- Прокурор Ю. изразява становище за основателност на предявената жалба и моли да бъде уважена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

С Наказателно постановление №888/07.12.2011 година на Началник Митница Столична на [фирма]- [населено място] е наложена имуществена санкция в размер на 50 000 лева за нарушение на чл.108а, ал.1 от ЗАДС, имуществена санкция в размер на 1000 лева на основание чл.126 от ЗАДС.

С Решение № 7082/18.11.2013 година, постановено по к.а.н.д дело № 2214/2013 година по описа на АССГ-VII касационен състав е изменено Наказателно постановление № 888/07.12.2014 година на Началник Митница Столична в частта,в която на [фирма]-гр.С. е наложена имуществена санкция в размер на 50 000 лева ,като е намален размерът на имуществената санкция от 50 000 лева на 2000 лева и е потвърдено Наказателното постановление в частта,в която на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лева.

Решението е влязло в сила на 18.11.2013 година.

В ТД на НАП срещу жалбоподателя е образувано Изпълнително дело № 22140002141/2014 година за събиране на установени и изискуеми публични вземания, като е издадено Съобщение за доброволно изпълнение №2141-00001/22.04.2014 година от страна на публичен изпълнител,с което длъжникът-жалбоподател в настоящото производство е поканен да заплати доброволно задължението си по изпълнителното дело,а Съобщението е връчено на дата 29.04.2014 година.

По Изпълнителното дело са издадени от страна на публичен изпълнител Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх.№2141-000002/23.04.2014 година, с което са наложени обезпечителни мерки – Запор върху налични и постъпващи суми в размер на 3130,25 лева по банкови сметки ,по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление,находящи се във всички търговски банки. Запорните съобщения са постъпили в банките на дата 29.04.2019 година.

На 04.07.2019 година,жалбоподателят депозирал Молба-възражение до публичен изпълнител, с която поискал да бъде погасено по давност задължението по Наказателно постановление №888/2011 година на Началник Митница Столична,тъй като административните наказания, налагани по ЗАНН не се подчиняват на правната уредба на ДОПК.

С Разпореждане от 05.07.2019 година,Публичен изпълнител при ТД на НАП- С. отказал да прекрати поради изтекла погасителна давност събирането на подробно посочени вземания, в това число наложената имуществена санкция по Наказателно постановление №888/17.12.2011 година.

Разпореждането е връчено на дата-31.07.2019 година на пълномощник на жалбоподателя/видно от разписката,неразделна част от разпореждането,приложена на лист 24 от делото.

На 07.08.2019 година жалбоподателят депозирал жалба срещу Разпореждането за отказ за прекратяване на изпълнителното производство в частта на наложената имуществена санкция по Наказателното постановление№ 888/17.12.2011 година на Началник Митница Столична, а с Решение № ПИ-333/21.08.2019 година И. Д.

Директор ТД на НАП- С. оставил жалбата подадена от [фирма] срещу Разпореждане за отказ за прекратяване на изпълнителното производство от 05.07.2019 година на публичен изпълнител при ТД на НАП- С. без уважение като неоснователна.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.267,ал.2 ДОПК/ предвид липсата на доказателства за датата на връчване на решението на жалбоподателя, от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Обжалваното Решение №ПИ-333/21.08.2019 година е акт, подлежащ на съдебен контрол и при преценката законосъобразността му съдът следва да провери актът, издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуално- правните и материално- правните разпоредби на ДОПК.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган-това е Директор на ТД НАП-гр. С.- град, на когото изрично по силата на чл.267 от ДОПК е предоставено правото да разглежда жалби срещу действията на публичен изпълнител. Наред с това между страните няма спор, а от доказателствата по делото е видно че, лицето А. Г. към датата на издаване на Решението е заемала длъжността И. Д Директор ТД на НАП-С.- считано от 11.04.2019 година заема длъжността- Заместник- директор ТД на НАП- С. да изпълнява и длъжността- Директор ТД на НАП за срок до назначаване титulary на длъжността, но за не повече от 6 месеца.

Решението е издадено в писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването му. При издаването му, Директор ТД на НАП- С.- град е спазил процесуално правните и материално правните разпоредби на ДОПК.

В разпоредбата на чл.266,ал.1 ДОПК е посочено, че всяко действие на публичния изпълнител може да бъде обжалвано от длъжника или вискателя пред Териториалния директор на съответната териториална дирекция на НАП, а в разпоредбата на чл.267 от ДОПК са визирани правомощията на и съответния териториален директор на ТД на НАП по повод подадена жалба срещу действия на публичен изпълнител, а самото принудително изпълнение е регламентирано в Глава двадесет и пета на ДОПК-чл.209-269п ДОПК. Съгласно чл.162 от ДОПК, държавните и общинските вземания са публични и частни, като публични са държавните и общинските вземания по т. 6 на чл.162,ла.1 от ДОПК (доп. - ДВ, бр. 86 от 2006 г., в сила от 01.01.2007 г.)- по влезли в сила присъди, решения и определения на съдилищата за публични вземания в полза на държавата или общините, както и решения на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ.

По силата на чл.163,ал.1 от ДОПК, публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон е предвидено друго от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго. От своя страна, в съответствие с чл.209,ал.1 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. По аргумент от чл.209,ал.2 от ДОПК, принудително изпълнение се предприема въз основа на изпълнителни основания, подробно посочени в нормата на този текст, едно измежду които е по т.7- по влезли в сила наказателни постановления.

В конкретния случай от събраните доказателства е видно, че са налице изискуеми

вземания на държавата за задължения, възникнали от влязло в сила Наказателно постановление №888/17.12.2011 година на Началник Митница Столична, с което на жалбоподателя в качеството му на ЕТ е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева, като Наказателното постановление е влязло в сила на 18.11.2013 година. Влязлото в сила наказателно постановление е изпратено на публичен изпълнител/ като годен изпълнителен титул на дата 03.04.2014 година и е постъпило на тази дата при него, и въз основа на което публичният изпълнител е образувал изпълнително дело срещу жалбоподателя, след като е установил годен изпълнителен титул/ годно изпълнително основание. Изпълнителното дело е образувано през 2014 година, като на 22.04.2014 година до длъжника- жалбоподател е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение, получено от него на дата 29.04.2014 година..

Правната регламентация на давността по ДОПК се съдържа в чл.171 от ДОПК, според която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок,. Според алинея втора, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено. Според чл.172 от ДОПК, давността спира когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година, когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането, когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването, когато актът, с който е определено задължението, се обжалва, с налагането на обезпечителни мерки, когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение, а давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната и от прекъсването на давността, започва да тече нова давност. Съгласно [чл. 168, т. 3 от ДОПК](#) погасяването по давност е начин на погасяване на самото публичното вземане. Приложението на тази норма не се дерогира и от разпоредбата [чл. 174 от ДОПК](#), която регламентира единствено хипотезата на доброволно плащане след изтичането на давностния срок и следващите от това правни последици. Следва да бъде отбелязано ,че в ДОПК няма легално определение на понятието давност и то следва да се използва от понятието за давност, дадено най- вече в гражданското право. Погасителната давност представлява период от време, определен от закона, през който субективното право на кредитора не е погасено или казано иначе – не са настъпили юридически факти, които да погасят субективното право на вземане на кредитора. Погасителната давност като юридически факт (разбиран като бездействие на кредитора или ненастъпване на други погасителни обстоятелства) **не погасява правото на кредитора, а поражда материалното право на длъжника да откаже изпълнение**, което е насочено към кредитора. Това обаче не е процесуално право, тъй като за изтекла погасителна давност може да се изразява и извън съдебно, а не само в един съдебен процес. Правоотношението е материално-правно, защото то произтича от материално-правното правоотношение между кредитора и длъжника. Погасителната давност има за главна функция

привеждането в съответствие на правното с фактическото състояние – с бездействието на кредитора фактическото положение е, че дадено право не се упражнява и следователно трябва да му се откаже възможността да си го търси по принудителен ред. Позоваването на изтеклата погасителна давност обаче не води до погасяване на самото субективно право, за разлика от придобивната давност, където позоваването на изтеклата придобивна давност води до прекратяване правото на собственост за лицето, което не е упражнявало правото си.

Сроковете в крайна сметка създават дисциплина в гражданския оборот, тъй като стимулират кредиторите да упражняват правото си на вземане и допринасят за установяването на обективната истина. От друга страна, неприлагането на служебното начало при давността, дава възможност неблагоприятните й последици да зависят от волята на длъжника (той може и да отрече да се възползва от изтеклата придобивна давност). Следва да бъде отбелязано, че общ принцип в прилагането на института на погасителната давност е, че с погасяването на едно вземане по давност не отпада дългът, а възможността за неговото принудително събиране. Предявяването на възражение за изтекла давност е право на длъжника, което той може да не упражни, а да изплати доброволно погасеното по давност задължение. В обратната хипотеза - при изтекла погасителна давност и след позоваване на този юридически факт, е налице основание за прекратяване на действията по принудителното изпълнение на публично държавно вземане от страна на публичния изпълнител. От момента на настъпване на основанието за прекратяване на принудителното изпълнение същото става недопустимо и следва да бъде прекратено.

Дори и да се приеме застъпваната в гражданско правната доктрина теза, че в резултат на погасителната давност се погасява само правото на принудително изпълнение, то установяването на този погасителен ефект в хода на съдебния контрол върху обжалвания РА води до извод, че този ревизионният акт не удостоверява изпълняеми права и с настъпването на неговия стабилитет не би се проявило типичното му, законоустановено правно действие. От гледна точка на данъчното право и на ДОПК, давността е период от време, с изтичането на който се преклудира правото на държавата да събере едно вземане. Но това само по себе си изключва и правото на държавата да го установи. В чл.222 от ДОПК, изтеклата погасителна давност не е предвидена като основание за спиране на принудителното изпълнение, нито пък е предвидена като основание за прекратяване на принудителното изпълнение-чл.225 от ДОПК.

В случая, задължението по Наказателното постановление-наложената имуществена санкция е възникнало през 2013/ на 18.11.2013 година, когато е влязло в сила решението за потвърждаване на наложената имуществена санкция от страна на АССГ и в тази година е следвало да бъде платено. Неоснователен е доводът на жалбоподателя и на неговия процесуален представител, че по отношение на имуществената санкция следва да намери приложение нормата на чл.82 от ЗАНН-така наречената кратка изпълнителска давност. Въпросът относно характера на вземането за "имуществена санкция" е бил обект на анализ в [ТР № 3 от 03.07.2014 г. по т.д. № 5/2013 г.](#) на ВАС. Според Тълкувателното решение давностните срокове, предвидени за изпълнение на административното наказание "глоба" в [чл. 82, ал. 1, б. "а", във вр. с, ал. 2 и, ал. 3 от ЗАНН](#), не са приложими по отношение на "имуществената санкция", наложена с влязло в сила наказателно постановление. По отношение на административното наказание глоба е приложима разпоредбата на [чл.](#)

[82, ал. 1, б. "а" от ЗАНН](#), съгласно която административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години. За имуществената санкция по [чл. 83 от ЗАНН](#) като вид публично вземане по смисъла на [чл. 162, ал. 2, т. 5, вр. т. 7 от ДОПК](#) давността е уредена в [чл. 171 от ДОПК](#). Предвидените в [чл. 13 от Закона за административните нарушения и наказания](#) административни наказания са само по отношение на физическите лица, тъй като за да бъде определено като административно нарушение едно деяние, то трябва да бъде извършено виновно - [чл. 6 от Закона за административните нарушения и наказания](#), а вина могат да формират само физически лица - [чл. 24 и 26 от Закона за административните нарушения и наказания](#). Имуществената санкция е отделен правен институт, въведен с разпоредбата на [чл. 83, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания](#) като обективна, безвиновна отговорност на юридическите лица и едноличните търговци за неизпълнение на задължения към държавата или общината при осъществяване на тяхната дейност. Съгласно текста на [чл. 83, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания](#) в предвидените в съответния закон, указ, постановление на Министерския съвет или наредба на общинския съвет случаи на юридически лица и еднолични търговци може да се налага имуществена санкция за неизпълнение на задължения към държавата или общината при осъществяване на тяхната дейност. Имуществената санкция е изведена в специална разпоредба от [Закона за административните нарушения и наказания](#), в самостоятелна глава четвърта "Административнонаказателни санкции спрямо юридически лица и еднолични търговци", която е след глава втора "Административни нарушения и наказания". Законодателят прави ясно разграничение между глобата и имуществената санкция като правни термини и правни институти. Двата института са самостоятелно регламентирани и са въведени с различни нормативни разпоредби. Имуществената санкция не е сред административните наказания, визирани в [чл. 13 от Закона за административните нарушения и наказания](#), които се налагат за административни нарушения, за които административнонаказателна отговорност могат да носят само физически, но не и юридически лица. Имуществената санкция е предмет на различна законова регламентация. Поради това правилата, приложими към глобите, налагани на физически лица, не следва механично да се прилагат към имуществените санкции, налагани на юридически лица и на еднолични търговци. По отношение на юридическите лица и еднолични търговци налагането на имуществена санкция няма характера на глобата като реализиране на административнонаказателна отговорност, която по дефиниция е лична и която може да се носи само от физически лица. Разликата между наказанието "глоба" за физическите лица и "имуществената санкция" за юридическите лица и едноличните търговци се свежда до субекта на отговорността и именно от тази разлика в субекта и поради това, че българското законодателство изключва наказателна и/или административнонаказателна отговорност за юридическите лица, отговорността по [чл. 83 от Закона за административните нарушения и наказания](#) се определя като обективна, безвиновна отговорност. Тези различия не допускат приложимост по аналогия на разпоредбите, касаещи наказанието глоба, и за имуществената санкция. Когато разпоредбата е ясна, тя трябва да се приложи съобразно действителния ѝ смисъл, дори и това да не е в полза на санкционирания правен субект. Точно такъв е случаят с тълкуването на [чл. 82, ал. 1, б. "а" вр. ал. 2 и ал. 3 от Закона за административните нарушения и наказания](#) и на [чл. 175, ал. 3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#). Тези разпоредби имат за приложно поле единствено давността за изпълнение на наказанието "глоба" и не е налице законодателен пропуск или непълнота в закона, за да се приеме, че тези разпоредби

са приложими и за "имууществената санкция". За имууществената санкция по [чл. 83 от Закона за административните нарушения и наказания](#) като вид публично вземане по смисъла на [чл. 162, ал. 2, т. 5, вр. т. 7 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#) давността е уредена в [чл. 171 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#). Съгласно ал. 1 на [чл. 171 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#) публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Абсолютната погасителна давност за публичните вземания е предвидена в разпоредбата на ал. 2 на [чл. 171 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#), която гласи: с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено. Кратката 2-годишна погасителна давност по [чл. 82, ал. 1, б. "а" от Закона за административните нарушения и наказания](#) е изключение по смисъла на предложение последно от ал. 1 на [чл. 171 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#) - "предвиден в закон по-кратък давностен срок", но има приложение само за изрично предвиденото в разпоредбата административно наказание "глоба" и не може да се приложи по аналогия и за "имуществената санкция". Анализът на приложимите правни разпоредби налага извода, че не е налице законодателен пропуск или непълнота по смисъла на [чл. 46 от Закона за нормативните актове](#), за да се приложат по аналогия разпоредбите на [чл. 82, ал. 1, б. "а", ал. 2 и 3 от Закона за административните нарушения и наказания](#), предвидени за глобите, и по отношение на имууществените санкции, наложени на юридически лица или еднолични търговци с влезли в сила наказателни постановления. Давностните срокове, предвидени за изпълнение на административното наказание "глоба" в [чл. 82, ал. 1, б. "а", вр. ал. 2 и ал. 3 от Закона за административните нарушения и наказания](#), не са приложими по отношение на "имуществената санкция", наложена с влязло в сила наказателно постановление. Съгласно [чл. 171, ал. 1 от ДОПК](#) публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Абсолютната погасителна давност за публичните вземания е предвидена в разпоредбата на [чл. 171, ал. 2 от ДОПК](#), която указва, че с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Давността по чл. 171 от ДОПК е започнала да тече от 01.01.2014 година/ смятано от първи януари на година, следваща година, в която е следвало да се плати публичното задължение и съответно на това изтича на дата 31.12.2018 година. Но в периода на течение на срока по чл. 171, ал. 1 от ДОПК, на 23.04.2014 година и на 18.04.2018 година са издадени Постановления за налагане на обезпечителни мерки, с което на длъжника-жалбоподател е наложен запор върху банковите сметки на длъжника, находящи с във всички търговски банки, като запорът е наложен на дата 28.04.2014 година и 23.04.2018 година, а налагането на запор върху сметки на длъжника е извършено от страна на публичния изпълнител въз основа на посочените в чл. 215 от ДОПК способи за принудително изпълнение-принудителното изпълнение на вземанията по реда на този кодекс се извършва чрез изпълнение върху вземания и парични средства в банките, изпълнение върху

парични средства и вземания на длъжника, изпълнение върху движими и недвижими вещи и ценни книжа, като публичният изпълнител може да използва всеки от способите по ал.1 заедно или поотделно. В Глава Двадесет и четвърта от [ДОПК](#) "Обезпечения", раздел първи е регламентиран редът за обезпечаване на публичните вземания. Според [чл. 195, ал. 8 ДОПК](#) обезпеченията се налагат с постановление на публичния изпълнител, а в [чл. 197](#) е регламентиран редът за обжалване на постановленията. Съгласно [чл. 200 ДОПК](#) налагането на заповор се извършва от публичния изпълнител с постановление за обезпечение. Постановлението, с което публичният изпълнител е наложил заповор върху сметки на жалбоподателя е издадено а на основание [чл. 200](#) вр. [чл. 195 ДОПК](#). В [чл. 202, ал. 2 ДОПК](#) е регламентирано изпращането на заповорно съобщение върху вземанията на длъжника от трети лица и именно това е правното основание, посочено в изпратеното до банките заповорно съобщение. Съгласно [чл. 198, ал. 1 ДОПК](#) обезпечението се извършва със заповор на движими вещи или вземания на длъжника. Съгласно [чл. 202, ал. 2 ДОПК](#) заповорът върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, се налага чрез заповорно съобщение, което се изпраща на длъжника, третото задължено лице и на банките, в които третото задължено лице има сметки. Заповорното съобщение до банките е постъпило на дата 28.04.2014 година, като заповорът е наложен именно на тази дата и въпреки, че налагането на заповора произвежда действие от тази дата, следва да бъде посочено, още че първото действие по изпълнението, предприето от страна на публичния изпълнител е изпращането на Съобщение за доброволно изпълнение до длъжника на дата 23.04.2014 година/ по аргумент от нормата чл.221 от ДОПК,когато задължението не е изплатено в срок, публичният изпълнител пристъпва към изпълнение, като е длъжен да изпрати на длъжника съобщение, с което му дава 7-дневен срок за доброволно изпълнение. От своя страна съобщението за доброволно изпълнение е първото действие по изпълнителното дело, но първото действие по принудително изпълнение,което е предприел публичният изпълнител е издаването на Постановлението за налагане на заповор върху сметки на длъжника на жалбоподателя е от 23.04.2014 година/ като законодателят говори за предприемане на действия по принудително изпълнение,което от своя страна води до прекъсване на давността по аргумент от разпоредбата на чл.171,ал.2 от ДОПК и от тази дата е започнал да тече нов давностен срок. Съгласно разпоредбата на [чл. 172, ал. 2 от ДОПК](#) давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение.Спорният момент е образуването на изпълнително дело и съответно издаването на съобщение за доброволно изпълнение съставляват ли действия по принудително изпълнение.Разпоредбата на [чл. 220 ДОПК](#) озаглавена "Образуване на изпълнително дело", която е включена в раздел "Действия" на глава XXV-та "Принудително изпълнение", но тук следва да се направи разграничение между визираните в цитираната разпоредба на [чл. 172, ал. 2 от ДОПК](#) "действия по принудително изпълнение" и съответно действия, които може да извършва публичния изпълнител. Конкретен отговор на въпроса кои са действия по принудително изпълнение е даден в [Тълкувателно решение № 2/2013 от 26 юни 2015 г. по тълкувателно дело № 2](#) от 2013 г. на ОСГТК на ВКС. Основен разграничителен критерий е, че това са действията, за които длъжникът е уведомен с възможност да участва в производството.

Съгласно т. 10 от мотивите на посоченото ТР " не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение", проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др. Прекъсва

давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ: насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещь, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н.

Според мотивите към т. 14, както при действието на [Закона за давността](#), така и при действието на ЗЗД, давността се прекъсва само със започването на производство, в което длъжникът участва. Давността не може да бъде прекъсната, без длъжникът да узнае това. В конкретиката на настоящия казус е образувано изпълнително производство и е издадена покана за доброволно изпълнение, която дори не е връчена. Дори и да беше връчена, това действие не би прекъснало давността, тъй като със съобщението за доброволно изпълнение длъжникът се уведомява за образуваното срещу него изпълнително дело, както и за законното му право да предложи подходящ начин на изпълнение. Съгласно разпоредбата на [чл. 221, ал. 2 от ДОПК](#) в съобщението се посочва изпълнителното основание, номера на изпълнителното дело и вискателя и да съдържа предупреждение към длъжника, че ако в дадения му срок не изпълни задължението си, ще се пристъпи към принудително изпълнение, т.е. едва след като съобщението бъде връчено и изтече срокът за доброволно изпълнение органът предприема действия по принудително изпълнение. Съобщението за доброволно изпълнение има само уведомителен характер и не представлява властническо волеизявление на административен орган, с което да се накърняват права или да се създават задължения за адресата му. В допълнение в [чл. 215, ал. 1 от ДОПК](#), раздел III "Способи", глава Двадесет и пета "Принудително изпълнение" са посочени способите за осъществяване на принудително изпълнение на вземанията по [ДОПК](#), и сред тях не са образувани на изпълнително дело и съобщение за доброволно изпълнение, при което последните не представляват действие по принудително изпълнение, които след извършването им от публичния изпълнител се прекъсват давността на основание [чл. 172, ал. 2 от ДОПК](#).

Вярно, е че налагането на обезпечителни мерки/ като запорът се смята за наложен в деня и часа на получаването на запорното съобщение води до спиране на давността, но предприемане на действия по принудителното изпълнение и реалното налагане на обезпечителни мерки са две различни неща, още повече, че съгласно чл.226,ал.1 от ДОПК,в изпълнение на правомощията си публичният изпълнител издава постановления и разпореждания,а по аргумент от алинея втора на чл.226 от ДОПК, за всяко предприето и извършено действие от публичния изпълнител се съставя протокол, в който се отбелязват датата и мястото на съставянето му, предприетите действия, направените искания, постъпилите суми и направените разноски.

Независимо от това не е изтекъл предвиденият абсолютен давностен срок от 10 години, при което възражението за изтекла давност е неоснователно,както е приел публичният изпълнител, макар и по съображения различни от сочените в него.

В този смисъл,Решението на И.Д Директор ТД на НАП е законосъобразно, отговарящо на условията за редовно действие и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора,претенцията на ответника по жалбата за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лева,определено по реда на чл.8,ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения.Това е така,защото съдебните разноски са разходите на страните,произтичащи от участието им в административното производство.Всяка от страните по делото е отговорна за направените

разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция/ приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, с пердипрменате на едсативя по порнидтелено изпълнение/ в конкеритня сулчай с издаването на посотневилента за налагане на обзепечителни мерки.

Воден от горното и на основание чл.268 ДОПК, Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА [фирма]– [населено място] срещу Решение № ПИ-333/21.08.2019 година на И. Д Директор ТД на НАП- С..
ОСЪЖДА [фирма]– ГР- С. ДА ЗАПЛАТИ НА И.Д ДИРЕКТОР ТД НА НАП-С.
СУМАТА ОТ 500 ЛЕВА-ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.268 ДОПК.

СЪДИЯ: